

[Aksel Larsen.]

og man skal holde op med at forsøge at bilde befolkningen ind, at kommer vi ikke ind i fællesmarkedet, så standser hele vor landbrugseksport, og så går Danmark fallit.

Den højtærede minister gør sig det let ved at være vittig, ved at tale om, at kaffe er naturligvis populært, og derfor nævner Aksel Larsen kaffe. Ja se, bortset fra at lægerne har anbefalet mig at drikke meget og stærk kaffe, det skulle være gavnligt for mit specielle helbred, er jeg sådan set mindre interesseret i, om vi får kaffe herhjemme. Det, jeg har talt om, og det, ministeren ikke har begrebet, er, at en betingelse for, at vi kan sælge bl. a. vore industrivarer, men også en del landbrugsvarer i Sydamerika, sikkert bl. a. er, at vi køber varer i Sydamerika, og jeg tror nok, at det, vi køber mest af dér, er kaffe. Det er det, jeg har talt om. Jeg har ikke appelleret til de kaffedrikkende herhjemme. Jeg har appelleret til ministeren om at tænke lidt på danske eksportinteresser i Sydamerika.

Så kan jeg i øvrigt bede den højtærede minister om at kigge på side 148-149 i den lille bog, som han har forsynet os med, og læse protokollen vedrørende toldkontingent for indførsel af ubrændt kaffe. Deraf fremgår det ganske tydeligt, at efterhånden skal det kontingent kaffe, der må indføres fra lande uden for fællesmarkedet til henholdsvis Italien og Beneluxlandene til de gamle toldsatser, reduceres, det skal reduceres mere og mere helt ned til 20 pct., og hvad man importerer derover, skal betales med de forhøjede toldsatser. Det vil dog sige, at der bliver langt større muligheder for kaffe fra det, man kalder de franske oversøiske områder, for at kunne konkurrere. Det kunne bevirke, at der blev købt mindre af de pågældende lande f. eks. i Sydamerika, og det vil naturligvis igen påvirke eksportmulighederne.

Jeg har nævnt det som eksempel i håb om, at når jeg nævner et konkret eksempel, vil man begribe, at det ikke er lutter lyk-salighed at komme ind i fællesmarkedet, det skal man ikke forsøge at klare ved at sige vittigheder om folks lyst til at drikke kaffe eller ikke drikke kaffe.

Den højtærede udenrigsminister påstår, at Danmark skal ikke afgive sin suverænitet på udenrigspolitisk eller forsvarspolitisk om-

råde. Det kan den højtærede minister naturligvis sige, idet han henviser til traktatens ord. Men på den anden side er det nu engang sådan, at ifølge denne traktat skal vi afgive vor suverænitet, og jeg er alvorligt bange for, at det vil gå sådan, som det ofte siges at kunne gå, når man rækker en vis person lillefingeren, at så tager personen hele hånden og efterhånden hele kadaveret. Jeg er altså ikke sikker på, at vi ikke kan komme til at afgive vor suverænitet på udenrigspolitisk område, så meget mere som der udtrykkelig i indledningen til traktaten står det, jeg allerede har citeret, at unionen skal uden ophør gøres stadig snævrere og bruges til at styrke forsvaret af freden og friheden.

Hvad angår betænkningen fra udvalget og det dagsordensforslag, der er stillet af udvalgets flertal, må jeg erkende, at det kan synes at være rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller her sagde. Men jeg siger udtrykkeligt: det kan synes at være rigtigt. Det er efter min opfattelse ikke rigtigt. Sådan set kunne jeg ikke have noget imod, at der blev optaget forhandlinger om vilkårene for en tilslutning til fællesmarkedet, idet jeg går ud fra, at man ved sådanne forhandlinger måtte kunne få konkret belyst, hvilke følger det vil få for vort land; og hvis den frygt, jeg nærer, er berettiget, så ville det måske virke på mange, at man blev klar over, hvor galt det kunne gå.

Det må samtidig siges, at jeg er naturligvis uhyre tilfreds med den procedure, der allerede før dette møde er aftalt mellem regeringen og partierne, og som bliver konfirmeret her i forslaget til dagsorden, gående ud på, at et folketingsudvalg skal følge regeringens forhandlinger, således at der er mindre udsigt til, at folketinget bliver stillet over et fait accompli, det ikke var forberedt på, end der ellers ville være.

Som man vil forstå, dagsordenen som helhed er jeg ikke modstander af, men der er det ved det, at der synes i, skal vi bruge udtrykket meget brede kredse her i tinget at være en stadig politisk vilje til under alle omstændigheder at søge ind i fællesmarkedet, og det gør naturligvis én betænkelig. Jeg tænker her på den højtærede udenrigsministers målbevidste arbejde, i hvert fald gennem det sidste års tid, for at føre os ind i fællesmarkedet, og jeg tænker på det